

to. — Škof Djakovski, msg. Strossmayr obhaja k malu 40 letnico svoje časti in madjarski in drugi hujškači upijejo po svetu, da hoče škof neko „panslavistično zvezo“. Čudna bojazen! — Ugron, mož poln madjarskega ognja, terja, naj se c. kr. vojaštvo razdeli v ogersko in avstrijsko ter pride ogersko vojaštvo po polnem v roke vlade v Budimpešti. Čemu ne koj, da pride vse vojaštvo v roke Madjarov? — Kakor je podoba, postane knez Szanguszko dež. maršal v dež. zboru Galicije, kajti ces, namestnik v Lvovu, grof Badeni se že pogaja z njim in ni dvoma, da prevzame knez to čast, pri kateri mu je treba — denarja in to iz lastnega žepa. Vsakdo tega ne more ali pa tudi ne ne mara.

Vunanje države. Veleposlanik za Španijo je postal pri sv. očetu v Rimu don Pidal y Mon, mož, čegar rodbina je na dobrem glasu po katol. svetu. — Iz Italije veje ostra sapa zoper avstrijsko vlado, to pa, ker je razpustila društvo „pro patria“. Vročekrvi Lahbi bi najraje nam napovedali vojsko, ko bi se ne bali — avstrijskih topov. — Tudi v Španiji čutijo potrebo, da se jim pomnoži vojaška sila in bode jim torej, kakor že po vseh drugih državah, seči zato globlje v žep. Ali bodo pač tega veseli davkoplačevalci! — Te dni je bil ruski vojni minister na francoskih tleh, v Parizu in se ve, da so ga francoski častniki vzprejeli z veliko častjo. Mož pa tudi gotovo ni zastoj prišel v glavno mesto francoske republike. — V Lüttichu, velikem mestu Belgije, bode v dneh 7. in 8. septembra velik shod katoliških mož iz cele Evrope in sodi se, da bodo sklepi na tem shodu dokaj važni, posebno gledé na delavsko vprašanje. — Anglija ima veliko tovaren in izdeluje marsikatero robo, za katero ji je skrbeti, da jo proda. To pa doseže najlaglje v naselbinah po širnem svetu in zato ima ona tacihi tudi po vsem znanem svetu. Od tod prihaja, da najde Angleža ali vsaj angleško blago človek po celem božjem svetu. — Kakor se kaže, posrečilo se je nemškemu cesarju potovanje v Rusijo in pravi se, da pride še to jesen ruski car v Berlin, da mu povrne obiskovanje in da se sklene more biti zveza obéh velicih držav za trdno. — Bolgarska vlada je izpustila Rusa, Kalubkova iz ječe in sicer na zahtevanje ruske vlade. — Iz Srbije se poroča, da misli vlada razpustiti društvo „Velika Srbija“ in sicer za to, ker dobiva podporo iz Rusije, nekaj, kar posebno Madjarom ni po volji, ker se bojé „panslavizma“. Oj nesreče! — Sedaj je resnica, da je patrijarh v Jeruzalemu odložil svojo čast ter je turški sultan temu že tudi pritrdil. Ne ve pa se za pravi vzrok. — Grška vlada se je nekoliko spremenila, kar se tiče oseb ministrov, sicer pa ostane vse pri starem. — V Armeniji so se sprijeli turški

in kršč. prebivalci, posebno v mestu Erzerum so strune napete in turska vlada stori dobro, če seže vmes, škoda, da stori to težko na korist kršč. prebivalcem ter vpokori ljute mohamedanec. — V južni Ameriki je več republik in kakor na povelje, so sedaj skorej v vseh rabuke, najhuja je sedaj v Boliviji; tudi vojaki so zoper vlado. — V Braziliji, najnovejši republiki sveta, se vpelje bojda prisilni zakon, to se pravi: vsak moški si mora vzeti ženo, če hoče ali noče. Kdo pa potlej živi rodbine in kje ostane v republiki „zlata prostost?“

Za poduk in kratek čas.

Iz Slovenije do Adrije.

(Potopisna črtica.)

(Dalje.)

Da je bilo celo življenje tega ljubljenca božjega sveta, nam dokazuje že ime, koje mu je ljudstvo pridjalo, ime „Pravični“ in to nam potrjuje tudi sv. pismo, ki nam kratko sicer, a izborno tega moža slika: „In glej bil je človek v Jeruzalemu, kateremu je bilo ime Simeon in ta človek je bil pravičen in pobožen in čakal je tolažbe Izraelove in Duh sveti je bil v njem. In razodel mu je bil sv. Duh, da ne bo videl smrti, dokler ne vidi Kristusa Gospoda. In pride v Duhu v tempelj. In ko prineseta roditelja otroka Jezusa, da storita za-nj po šegi postave, ga on vzame v naročje in zabvalivši Boga reče: Sedaj odpuščaš hlapca svojega, Gospod, po besedi svojej v miru, ker so videle oči moje zveličanje tvoje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov; luč za razsvetljenje poganov in slavo naroda tvojega Izraelskega. Jožef pa in mati njegova sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem. In blagoslovi ju Simeon in reče Mariji, materi njegovej: Glej ta je postavljen na pad in vstajenje mnogim v Izraelu in za znamenje, kateremu se bo nasprotovalo — a tebi samej bo pa prebodel meč dušo! — da se odkrijejo mnogih misli“. (Luk. II. 25—36.)

Predragi čitatelj, vse to ti je pač dobro znano iz sv. evangelija, koje slišiš najmanj enkrat vsako leto, kaj ne? Gotovo si že tudi ti blagroval moža, kojega evangelist tako lepo proslavlja, moža, v kojem je bival sv. Duh, ter mu razodel, da ne zatisne prej svojih oči, dokler ne vidi Izveličarja sveta; ja blagroval in blagruješ tega izvoljenca Božjega tudi po pravici, ker je ravno on bil tako srečen, da je Tistega, po kojem so kralji, preroki in celi narodi hrepeneli ter ga željno pričakovali, ne samo videl, nego tudi na svoje srce pritiskal, ga na svojih rokah celemu izraelskemu ljudstvu kot včlovečenega Sinu Božjega pokazal

ter v tej, rekel bi, brezmejni blaženosti ves zamaknjen vsiknil: „Sedaj odpusti, o Gospod, svojega hlapca“, da sedaj me pokliči, o Gospod, k sebi, moje želje so se spolnile, na tem svetu nimam več obstanka. Ker nam sv. pismo po navedenem prizoru ne omeni nikjer več sv. Si-meona, zato se lahko misli, da ga je Bog kmalu na to k sebi poklical, kar nam potrjuje nekako običaj, da se že od starodavnih časov spomin njegove smrti dva dni po očiščevanji Marijinem obhaja. Kako blažena je morala biti smrt ti-stega, kojega je Vsegamogočni že v življenji tako častno odlikoval a ne hoté se izvine iz naših prs želja, da bi tudi naša smrt srečna bila, da bi tudi mi mirno v Gospodu zaspali, naša duša pa se tje gori v tisto kraljestvo preselila, kjer bomo gledali tudi mi Izveličarja svojega. Brez dvojbe pokopali so sv. telo pobožni ljudje prav slovesno v Jeruzalemu ali kje v okolici, kjer je zapadlo — tako bi človek mislil — kakor vse, kar se rodi trohljivosti. A temu ni tako. Dobrotljivi Bog razprostrl je nad tem sv. truplom svojo vsemogočno roko, in hotel je, da telo, ki je z včlovečenim njegovim sinom v do-tiko prišlo, ne strohni in ne razpade, nego se celo ohrani ter še poznim rodovom sijajno nje-govo vsegamogočnost spričuje. In to truplo je še sedaj po devetnajstih stoletjih celo ohranjeno, o čemer se osebno osvedočiti je tudi pisatelj teh vrstic milost in priložnost imel.

In to sv. telo počiva v cerkvi, pred kojo stojiva. Njena zunajnost pač nima posebne za-nimivosti za naju; res, precej velika je, a stavba sama ti pravi, da ni vsa naenkrat sezidana in je celo težko vganiti, v kakem slogu, romanski nekako prevaguje. Plošča nad vhodom v pres-biterij ima letnico 1632, ki je pa tudi že no-vejše delo, toraj bo cerkev sama gotovo že sta-rejša, kar bodeva pozneje natančneje videla.

(Dalje prih.)

Smešnica 35. Agent za neko židovsko tovarno se vrne domov, ali skorej brez naročil za tovarno. „Kaj?“ vpraša ga tovarnar, „ali niso pri Plaznikih ničesar naročili za mojo to-varno?“ „So“, odvrne agent, „so!“ „Kaj pa?“ seže mu gospod v besedo? „Pozdravljenje!“ od-govori agent na lahko.

Razne stvari.

(Imenovanje.) Mil. knezoškof so ime-novali preč. g. Karla Hribovšek, korarja stolne cerkve v Mariboru, za kn. šk. konsist. sveto-valca in ob enem ravnatelja v kn. šk. duhov-nišči v Mariboru.

(Bralno društvo) pri sv. Rupertu v slov. goricah ima v nedeljo, dne 31. avgusta, svoj veliki zbor v gostilni g. Selaka, ob enem pa bode tudi domača veselica.

(Sv. Križ tik Slatine.) Dne 31. avg. t. j. v nedeljo, priredi tukajšnje kat. pol. dru-štvo zborovanje, pri katerem bode vlč. g. po-slanec dr. Lavoslav Gregorec svojim volilcem iz Rogaškega okraja ob 3. uri popoldne poro-čal o svojem delovanji v državnem zboru. K obilni vdeležbi v prostorijah g. Franja Ogrizek, p. d. Colski, vabi Odbor.

(Duhovske vaje.) Kakor naznanja uradni list lavantinske škofije, bodo letos du-hovske vaje za čč. duhovščino na Slatini in sicer od dne 22. do 26. septembra.

(Vabilo.) Cerkevna družba v Vitanji ob-haja v nedeljo, dne 14. septembra t. l. popolu-dne ob treh svoj občni zbor. Po zborovanju bo veselica s petjem in tombolo. Vsi udje in prijatelji se vabijo najuljudneje k prav obilni vdeležbi. Odbor cerkvene družbe.

(Znižanje voznine.) Na južni železnici vpelje se dne 1. septembra t. l. znižana voz-nina. Blizo za eno tretjino bode v prihodnje voznina na vseh železnicah nižja, kakor jo imamo še doslej.

(Preložitev.) Sv. misijon pri sv. Duhu vrh Lučan začne se še le dne 6. septembra, ne pa že dne 31. avgusta, kakor smo poročali v zadnjem listu.

(Nevolja.) „D. W.“ hoče z vso silo svo-jim bralcem dokazati, da mi sovražimo Nemce in zato prestavlja sem ter tje kak stavek iz našega lista, se ve, da po svoje ter kliče po-tem: glejte, to stoji v „Slov. Gosp.“! Revi pa se godi v tem še slabše, kakor slepi kuri. Le-ta najde še vsaj v časih kako zrno, „D. W.“ pa ga ne najde v našem listu nikoli — sovra-štva do Nemcev. Kar ni, pa ni, tudi ne na ljubo „vahtarici v Celji“.

(Okr. odbor.) V okr. odboru v Konjicah so ti-le gg.: odvetnik dr. M. Lederer, načelnik, oštir J. Walland, namestnik in odborniki: krč-mar J. Pučnik, graščak knez Windischgrätz, krčmar J. Bezenšek, župan M. Fijavž in poštar L. Müller.

(Nevihta.) V ponedeljek popoldne je bila v Celovcu huda nevihta s točo in še isti den večer je burja naredila v Ljubljani precej škode na poslopjih, posebno pa še na drevji.

(Proseni vešča.) V prosu in še bolj v koruzi kaže se letos po Savinjski dolini pro-sena vešča; to je črv, ki se zaje v bilko ter jo izje, da se prelomi in odpade. Škode napravi lahko veliko in se zatré težko, še le, ko se spravlja silje s polja. Nekaj več govorimo o njej v prihodnjem listu.

(Umor.) Obč. sluga v Razvanji pri Ma-riboru, Fr. Irgolič je izklical, da pride voz in druge drobnosti J. Windischa na dražbo. To je tega pa vjezilo, da je slugo poklical v svojo hišo ter ga je h krati s kolom mahnil, da se je mrtev zgrudil na tla.